

(1914 – 1984)

ŞÜKRÜ ALTUĞ

Isparta'nın Sav köyü bin kalemlle Risale-i Nur eserlerini yazarak çoğaltan, Hz. Üstadın ifadesiyle "Medrese-i Nûriye" hükmünde mübarek bir beldedir. Sav, şimdi kasabadır.

Sav ve Savlı ağabeylerimiz hakkında bilgi kaynaklarımız Sav'ın kadim ağabeyleri Tefvik Gül (1913-2004), Hasan Kurt (1920-2010) ve Abdulkadir Zeybek (1938-) ağabeylerimizdir. Üçü de o günleri yaşamış ve hizmet seferberliği içinde bulunmuşlardır. Bize anlattıkları şahsiyetlerle beraber omuz omuza hizmet etmişlerdir. Onları çok iyi tanıyorlar. Kendileri ile müteaddid görüşmelerimizde öteki Sav kahramanları gibi Şükrü Altuğ hakkında da bilgiler verdiler bize.

Şükrü Altuğ çok farklı bir şahsiyet...

Yarım asırdır ya bizzat dinleyerek ya da dolaylı olarak tanıyanlardan dilinden, yüzlerce ağabeyimizin hatıralarını kaydetmek, yazmak nasip oldu bize, hamdolsun. Efeler, eşkıyalar, çobanlar, kadınlar, çocuklar, münzeviler, beli bükülmüş ihtiyarlar, hatta kötürümler de buna dâhildir.

Savlı Şükrü Altuğ ise çok farklı geldi bana... Onunla yıllarca beraber bulunmuş, beraber hizmet etmiş ağabeyleri dinleyince kulaklarıma inanmadım, gözlerim sonuna kadar açıldı... İçimden şöyle mırıldandığımı hatırlıyorum: "Nasıl bir Üstad'mış ki bu Hz. Bediüzzaman; ulemanın, eşrafın korkudan kaçıp saklandığı bir devirde Nur fabrikasının çarklarını hiç ataletle uğratmadan, kimlerle döndürmüş, Allah'ın avn ve inayetiyle kimleri nasıl istihdam etmiş... Aman Yâ Rabbi..."

Savlı Tefvik Gül, Hasan Kurt ve Abdulkadir Zeybek ağabeylerimizden mükerrer defalar dinlediğimiz ve kaydettiğimiz -arşivimizde saklı- pek çok kıymetli hatıralar vardır. Bu ağabeylerimizin Savlı Şükrü Altuğ hakkında ortak ifadeleri şöyledir:

DELİ (!) ŞÜKRÜ KILIK KIYAFETİYLE KENDİNİ KAMUFLE HİZMET EDERDİ

Sav'ın Merkez Camii tarafına Aşağı Mahalle denir. Burası düz zemindir. Yukarı Mahalle ise köyün yamaç tarafıdır. Yukarı Mahallede, 'Gül' ailesi nurların sarsılmaz kâtipleriydi. Aşağı Mahallede ise başta Merkez Camii imamı Hacı Hafız Mehmed Avşar, aynı adlı oğlu Hafız Mehmed ve onun da oğulları ile Ahmed Altuğ, Süleyman Altuğ, Şükrü Altuğ üç kardeş ve daha başkaları hizmetin erkânlarıydı. Şükrü Altuğ daha sonraları Yukarı Mahallede bir ev yaptı, oraya taşındı. Ahmed Altuğ, Risalelerdeki sıfatıyla Sav'ın 'Baş Talebesi' idi. 'Savlı Ahmed' de diyor ona Hz. Üstad. (Ahmed Altuğ ve ortanca kardeşi Süleyman Altuğ ağabeylerin hatıratı bu kitaptan kendi isimlerini taşıyan başlıklardan okunabilir.)

Savlı Ahmed'in küçük kardeşi Şükrü Altuğ'un okuması-yazması yoktu. Yalnız yanından hiç Risale eksiltmez, devamlı okutturdu. Okuyacak birini buldu mu, "Oku, oku, dinliyorum oku" derdi. "Deli Şükrü" diye lakabı vardı. Mezcup gibi dururdu ama akıllıydı.

Şükrü Altuğ heybesi, torbası omzunda sanki bir dilenci gibi görüntü verirdi. Kılık kıyafeti çok perişandı. Ceketinin bir kolu yoktu, pantolonu yamalı veya yırtık dolaşırdı. Ayakkabıları da yırtık olur, çoğu zaman çarık giyerdi. Ayaklarından çorabını çıkarmazdı. Başında kirli bir takkesi olurdu. Sırtındaki kirli-paslı torbanın ipten bir sapı vardı.

O günkü şartlarda o da böyle kendini kamufle ederek hizmet ediyordu. Risalelerin postacılığını yapardı Şükrü Altuğ ağabeyimiz. Ondan kimse şüphelenmezdi, Nur talebeliğini hissettirmezdi. Sav'ı devamlı tarassud altında tutan polis, kılık kıyafetine bakıp böyle bir adamı ciddiye almaz, ondan hiç şüphelenmezdi. Sav'da yazılan Risale-i Nur nüshalarını torbasına doldurup rahatça Isparta'ya Hüsrev ağabeye veya diğer hizmet merkezleri İslamköy,

Kuleönü gibi köylere götürüp-getirirdi. Gönüllü 'Nur Postası'ydı yani. Bir keresinde Hüsrev ağabey onu dilenci zannederek bir şey vermek istemiş. "Ağabey ben Şükrü" deyince fark etmiş Hüsrev Ağabey. Hüsrev Ağabey Deli (!) Şükrü'yü çok sevdi.

Şükrü Altuğ, 1984 senesinde Sav'da vefat etti. Mezarı Merkez/Dalboyunoğlu Camiinin minaresinin yakınında ağabeyi Ahmed Altuğ ile yan yanadır. Bir oğlu var hayatta...

Savlı Şükrü Altuğ yaşlılık döneminde